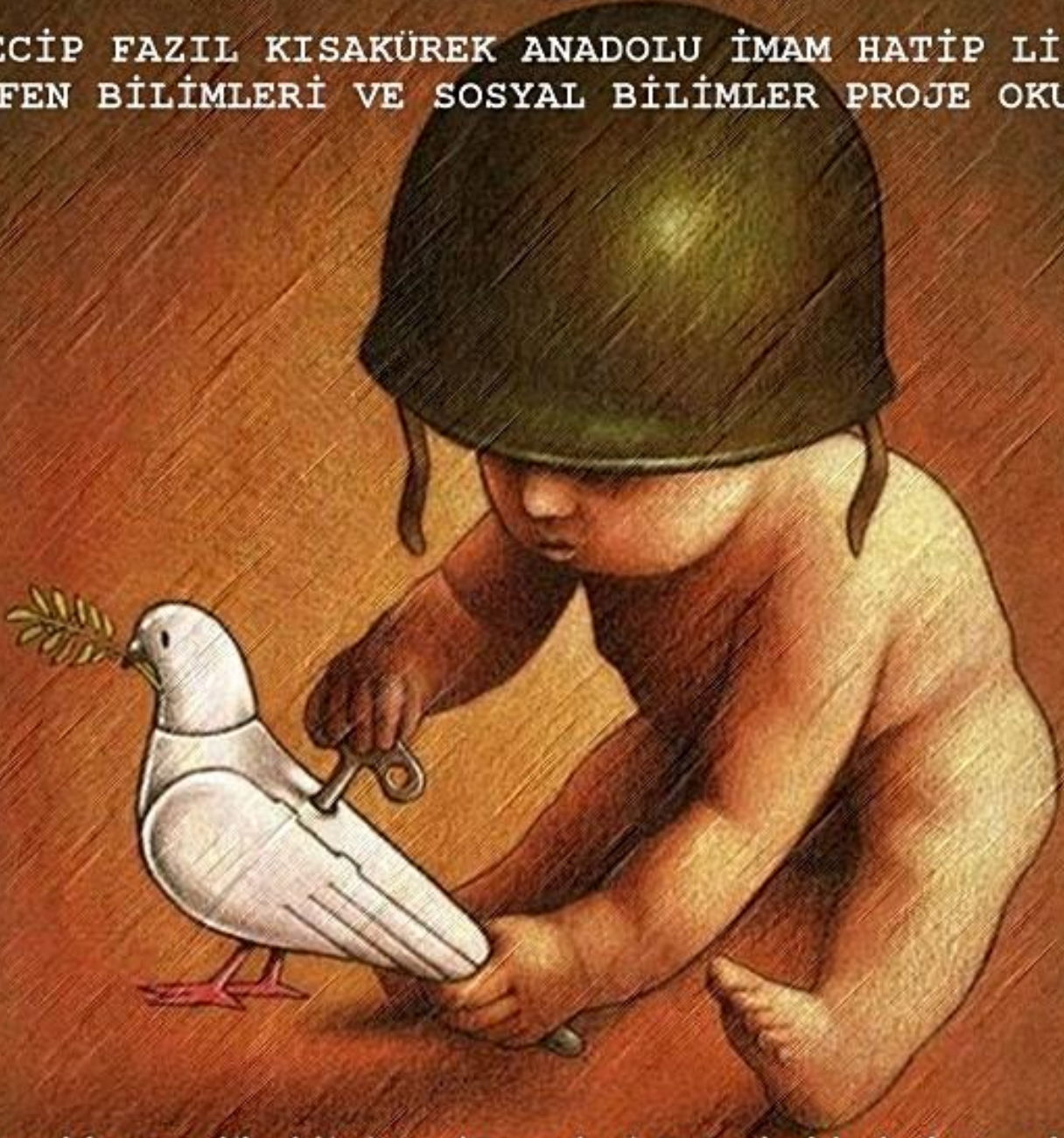


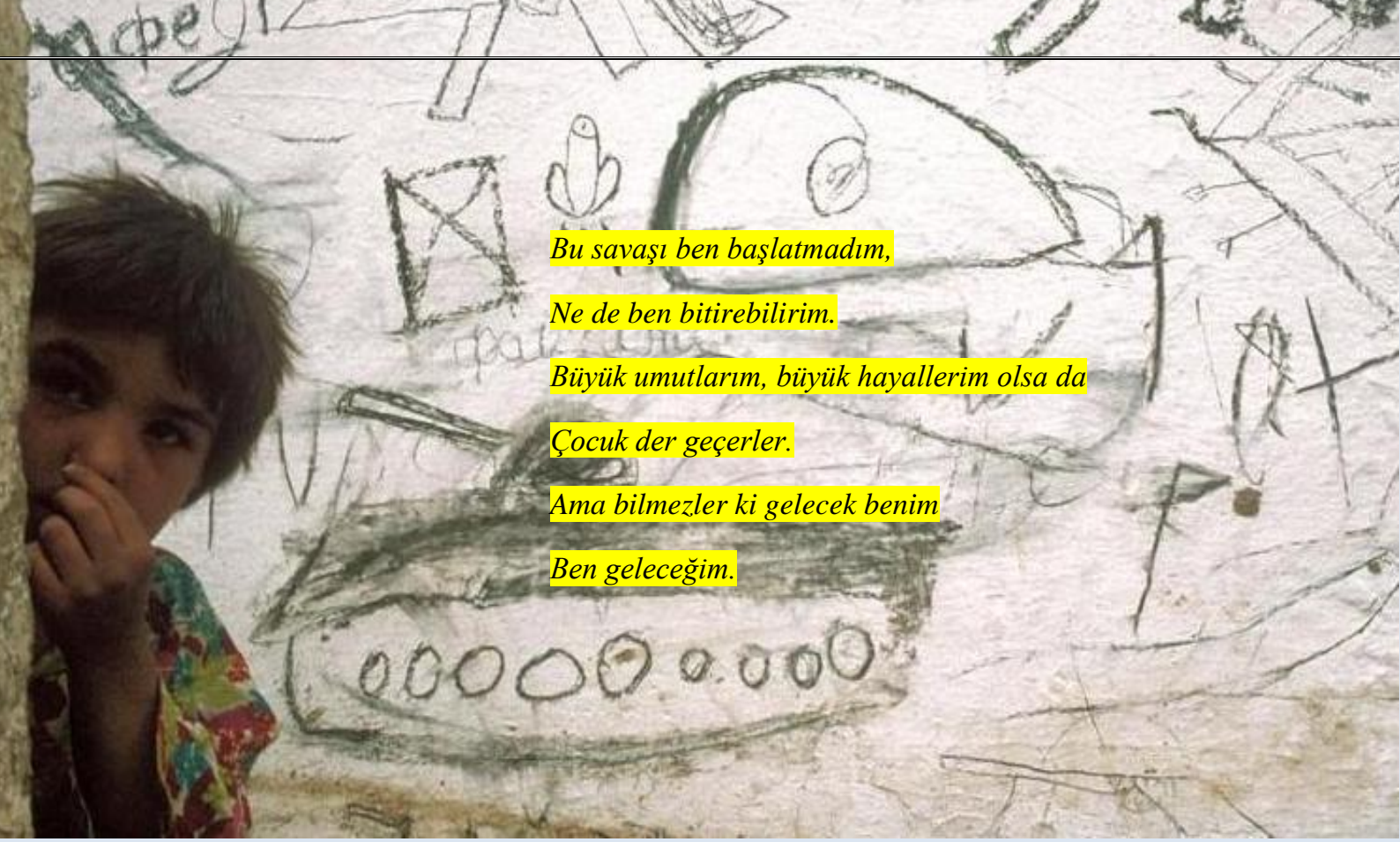
VİSAL

NECİP FAZIL KISAKÜREK ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ
FEN BİLİMLERİ VE SOSYAL BİLİMLER PROJE OKULU



Çocukların ağladığı bir dünyada bütün kahkahalar zalimdir.





Bu savaşı ben başlatmadım,

Ne de ben bitirebilirim.

Büyük umutlarım, büyük hayallerim olsa da

Çocuk der geçerler.

Ama bilmezler ki gelecek benim

Ben geleceğim.

Visal dergisinin ikinci sayısı ile sizlerin karşısına çıkıyoruz. Bu sayımızda savaş ve çocuk temalı yazılarımızı okuyacaksınız. Çocukların dilinden, gönlünden yine çocukları dinleyeceksiniz. Ama bunlar savaşın çocukları. Burada yer alan yazılar mükemmel yazılar olmayabilir, buradaki yazıların en büyük niteliği samimi olmasıdır.

Gayret bizden tevfik Allah'tan.



facebook.com/izmitnfkaihl/



<http://necipfazilkisakurekaihl.meb.k12.tr/>



twitter.com/nfkpaihl

nfkvisal@gmail.com

Dergimizde yazılan yazılardan yazarları sorumludur. Bu dergi 13.01.2005 tarih ve 25699 sayılı Resmi Gazetede yayımlanan MEB İlköğretim ve Ortaöğretim Kurumları Sosyal Etkinlikler Yönetmeliğine göre hazırlanmıştır. Dergide yer alan görseller çeşitli internet sitelerinden alınmıştır.Kapak: Pawel Kuczynski

Necip Fazıl Kısakürek Anadolu İmam Hatip Lisesi Adına Sahibi

Hüseyin HALICI

Okul Müdürü

Genel Yayın Yönetmeni

Ali TAŞKIR- Kadir GEÇİCİ

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenleri

Selamun Aleyküm,

Benim adım Mahmut Mjawaz. Suriyelim ve Halep'te doğdum. 14 yaşındayım, size kendi hikâyemi özetleyeceğim.

Bir gün her zamanki gibi uyandım ama o gün değişik bir şey oldu, kurşun sesleri geliyordu dışarıdan. O zaman 9 yaşındaydım, okullar kapanmıştı. O günden sonra hayatım cehenneme döndü. Sonra çıktık dışarı ve özgürlük diye bağırдық, silahsız çıkmıştık dışarı, gizliden ölüyorduk.

1 yıl sonra ayağa kalkıp elimize silah aldık ve savaşımaya başladık, ölüyorduk yine. Nedense insanlık günü kutlanırken silah sesleri vardı dışarıda ve hiçbir millet kurşunların sahibi esede dur demiyordu.



Sonra farklı farklı düşmanlar çıktı karşımıza ve aynı zamanda düşmanlarımız bir iken bin oldu. Bizim üç tane evimiz vardı. Hepsi yıkıldı sonra mallarımız çalındı, kardeşim yaralandı. Birçok yakınım şehit oldu, çocukluğum ve tüm sevdiğilerim elimden alındı.

Türkiye iltica isteklerimizi kabul etti. Ben, annem, abim, kardeşim Türkiye'ye geldik. Ablam ve diğer abim onlar gelmediler çünkü orada kalan çocuklara eğitim vermeye başladılar.

Odamı o kadar özlüyorum ki anlatamam, okulumu ve her şeyi. Rabbim kimseyi vatansız bırakmasın.

Mahmut MJAWAZ

Çocuk Demek

Diri diri toprağa gömülen kız çocuğuna sorulduğunda,(Tekvir,8) insan nasıl hesap verir. Savaş ve çocuk bağdaştırılmayacak iki kavram. 21. yüzyılda sanki hedef sadece çocuklarmış gibi savaşıyor. Oysa çocuk demek umut demek, gelecek demek...

Günümüz firavunları geleceğin Musalarını öldürmek istiyor. Gelecekte tahtını sallandırma tehlikesine karşı öldürmedi mi firavun erkek çocuklarını. İşte bugün de insanlığın devamı ve küfür tahtlarının sonunu getirecek çocuklar öldürülüyor. Ne diyordu Akif On dört asır evvel, yine bir böyle geceydi, Kumdan, ayın on dördü, bir öksüz çıkıverdi! Dünyayı bu büyük buhrandan ancak çocuk kurtarır. Çocuk demek vicdan demek, saflık demek...



Bir anne için en büyük imtihan evlat acısıdır. Günümüzde ne çok anne bu ağır imtihandan geçiyor. Elimizi kalbimize koyup bir düşünelim, ben bu imtihandan geçebilir miydim, bu imtihan çok ağır der miydim? Çocuk ne kadar da masum düşünür, Mavi Marmara gemisiyle kuşunu yolluyor çocuk ve ardından sesleniyor “Özgürlüğü Filistin’de yaşasın!” Çocuk demek beyaz demek, temizlik demek...

Bu savaş onlara ait değil, bu silah onlara ait değil. Onların silahları tahtadan ve kâğıttan, onların savaşları yalandan. Onların düşmanlıkları andan ibaret.

Allah’a emanet olun.

Hamza ÖZDEMİR



Minik Yürek

O gözlerdi unutamadığım, korku dolu, acı dolu
Bu masum küçücük çocuğun neydi korkusu
O minicik elleri oyuncaklarıyla oynamalı
Evinin önünde arkadaşlarıyla bisiklete binmeli
Bombaların arasında viran olmuş evler
Yeryüzünü sahiplenmiş kahrolası devler
Akmalıydı gözyaşları yüreğine
Sevinçle göndermeliydi annesi okul bahçesine
Bomba seslerinden kaçmayı değil,
Okul dönüşü evine gitmeyi düşünmeliydi.
Babası her gece olduğu gibi iyi geceler demeli ona
Bir buse kondurmalı o kırmızı yanaklarına
Ne işi vardı bu minicik bedeninin savaş meydanında
Kurşun yağın barut kokan sokaklarda
Bir ses var biliyor ve bekliyordu bu sesi
Kurtulacaktı bu savaştan minicik bedeni
Tarih şunu da yazacaktı elbette
Yakışmamıştı bu savaş minik bedenlere.

Abdülkadir BALTALI

ENKAZIN ALTINDAKİ İNSANLIK

Savaşlar... İnsanların en gereksiz icadı. Bir savaş için "Neden ve nasıl başladı?" diye soru yönelttiğimizde ciltlerce kitap yazılabilir. Ancak "O savaşta savaşılan insanlar neden insan öldürür?" işte buna anlam zor vermek zordur. Her şeyi bir kenara atalım, savaşların 5N1K'si konuşulur durur. İnsanlar, yıllarca savaşı engellemenin yolunun nefret tohumlarının ekildiği çocukluk dönemine müdahale edilmesinden kaynaklandığını göremedi. Asıl üzerinde durulması gereken konu: Enkazın altındaki çocuklar...



Çocukluk insanlığın en saf hali... Nefretsiz... Kinsiz... Masum... Merhametli hali. Sebepsizce iyilik yapar, karşılık beklemeden yardım eder. Ama insanın içindeki o çocuk büyüdüyse bu ince zar delinmiş olur. Eğer bir insanda bu saflık yetişkin olunca da bozulmamış ise zaten sorun yok. Fakat insan bu saflığı kaybederse kin tutar, nefret eder, kırmak ister korunmak için bazen de mutlu olmak için. Böylelikle insanın içindeki çocuk büyümüş olur.

Neden bozulur bu saflık? Nasıl kirlenir o ak süt nasıl? İnsan aslında içindeki çocuğu kendi öldürür. Neden, nasıl kaynaklanır? O da gayet açık içindeki o çocuğu

öldürmüş başka insanlar yani saf olmayan yürekler, yani merhameti olmayan o insanlar masumlara zulmeder. Masum birisi ise yani merhametli yani kin gütmeyen insan ise korunmak için o da zulmetmeye başlar. O da başka yüreklerin çocuğunu öldürür. Böylelikle kısır döngü devam eder. Savaşılan adam eksikliği kapatılmış olur.

Bizler içindeki çocuğu öldürmüş insanlar ile uğraşaduralım. Savaş meydanlarında göz ardı ettiğimiz küçük yaştaki o çocuklar içlerindeki çocuğu öldürmekte. Sizce savaşları bitirmek sanıldığı kadar zor mu? Ancak bizler bu yetimleri kollarımızın altında saf bir insan olarak büyütürsek bu savaşlar kesilir. Bunu yapmak içinde bizler saf olmalıyız ki ancak o vakit bu iş olsun. Bu saflık ise ancak Kur'an ile korunacaktır. Biz ne zaman tam itaat içerisinde olursak saflığımızı koruyabiliriz.

Murat PAPOĞLU



Ve savaş isteyenler genelde hep seyrederek
Savaş istemeyenlerse hep savaşta ölenlerdir nedense. (Ceza)

Bizler burada dünyanın modernleşmesine ayak uydurmaya, yeni çıkan telefonları takip etmeye çalışırken dünyanın o görmemeye çalıştığımız tarafında insanlar yiyecek, içecek arıyorlar. Bu yerden nasıl çıkacaklarını düşünüyorlar. Sessizce ölüyorlar.

Hani her şeyin küçüğü güzeldir derler ya insanların küçükleri, minikleri çok farklı hayatlar yaşıyor. Kimi bir sonraki öğün ne yiyeceğini düşünürken kimi hangi oyuncuğa alsam derdindedir.

O küçük bedenler ne zaman, nerde uyanacağını hesap etmeden uykuya dalıyorlar. Kimi başka bir ülkede kimi başka bir iklimde uyanıyor. Kimileri ise uyanamıyor. Bir deniz kenarı veya bir enkaz yatak oluyor onlara.

Mehmet Ali Yavuz

Savaşın Çocuklarına,

Ben Yusuf, sizler ise savaşın çocuklarıdır. Ben burada oturuyorum, yatıyorum, yeni yeni giysiler giyiyorum, yemek yiyorum, içecekler içiyorum ama siz oralarda savaşa, açlığa ve susuzluğa maruz kalıyorsunuz. Yaralanıp ailenizin gözleri önünde ölüyorsunuz. Hayatta kalanlarınız ise ilaç sıkıntısı yüzünden tedavi olamıyor.

Ben insanlığın ve savaş çocuklarının bu haline çok dua ediyorum. Bir gün silah ve bomba seslerinin yerini ezan sesi alacaktır, Rabbim yar ve yardımcınız olsun. M. Yusuf Eken 5-B



Savaş Büyük Çocuk Küçük

Çocuk olmak zordur. Her çocuk adeta uzaydan gelmiş bir yabancı gibi büyüklerin kurduğu bir dünyada yaşamak zorundadır. Her şey ona göre büyük, ulaşılmaz ve anlaşılmazdır. Çocuk, bu dünyayı anlamak ister anlayamaz, anlatmak ister konuşamaz, değiştirmek ister başaramaz. Gücü yetmez. İstedikini elde edemez, ne isteyeceğini bile doğru dürüst bilemez. Büyüklerin kurduğu dünyada bir de büyüklerin çıkardığı savaşın ortasında kalmak bu zorluğu dayanılmaz, katlanılmaz, başa çıkılmaz bir hale getirir.

Savaşın olduğu, bombaların düştüğü, insanların öldüğü yerde bir çocuk olmak kadar kötü bir şey düşünülemez belki de. İhtiyarlar, küçüklere “Çocukluğunuzu iyi yaşayın, eğlenin, oynayın; belirli bir yaştan sonra bu imkânları bulamayacaksınız, yorgun düşeceksiniz.” derler. Gerçekten de çocuk olmak bambaşka bir şeydir. Çocukken insan gündemde olan bitenden habersizdir, kendisi için önemli olan tek şey eğlenmektir. Biz de çocukluğumuzu az çok koşarak, oynayarak geçirmişizdir ve istediğimiz olmayınca ortalığı ayağa kaldırmışızdır. Ancak savaş ortamında bir çocuk için her şey farklıdır. Eğlenmek ister, eğlenemez. Sokağa çıkıp arkadaşlarıyla oynamak ister; çıkamaz, oynayamaz. Her gün evinin kapısının önüne düşen bombalardan korkar, ağlayıp durur. Ölüm korkusundan evde hapsolür adeta. Çocuk olmanın verdiği farkındalıktan mütevellit neler olup bittiğine bir türlü anlam veremez. Eğitim, giyinme, yeme içme, barınma gibi ayrıcalıkları yoktur. Yıllarca dışarıda olup bitenden bihaber bir

şekilde büyür. Savaş, bombalar, silah sesleri, parçalanmış cesedler normalleşir onun için. Özgürlük nedir bilmez. Savaş alanında yetişen bir çocuk, istikbali neredeyse tamamen kararmış bir insan demektir. Biz ise, özgür ve bağımsız yaşamının verdiği rahatlık ile her şeyi daha çabuk fark ediyor, öğreniyor, geleceğimize şekil verebiliyoruz. Önümüzde hayatımızın geri kalanını nasıl geçireceğimize karar verebileceğimiz yüzlerce yol çıkıyor. Ancak savaşta büyümüş birinin seçenekleri, yapabilecekleri, imkânları çok daha az ve zor. Eğitimsiz, cahil bir şekilde büyümüş olmanın getirdiği fırsat eşitsizliği onun bütün hayatına etki eder. Belki bir şekilde, bir tanıdığı sayesinde yıllar sonra eğitilir, iş bulur ve hayatına tekrar şekil vermeye çalışır ancak; çocukluğunu yaşayamamış, eğlenememiş, sosyalleşememiş olmanın getirdiği psikolojik sorunlar peşini bırakmaz. Savaş ve çocuk, siyah ve beyaz gibidir. Hayatı bembeyaz bir sayfa olan bir çocuk eğer savaş ortamında büyürse, o sayfa yavaş yavaş kararır ve tekrar yola koyulamaz sönük bir geleceğe neden olur.

Savaşta kaybedilen her çocuk belki insanlığın kurtuluşunu sağlayacak büyük bir dehanın, büyük bir sanatkârın, büyük bir bilim adamının kaybedilmesi demektir.



Emir Salih Özyıldız

Merhaba okuyucu,

Bu yazımda sana dünyanın ne kadar acımasız veya ne kadar merhametli ve adaletli olduğundan bahsedeceğim. Kendini Avrupa'da doğmuş bir insan olarak hayal et. Hayat sana özgürlüğünü sunacak, dilediğinde eğitim alacaksın. Hayat böyle çok güzel olurdu değil mi ama herkes bu kadar şanslı değil. Şimdi de kendini Afrika'da doğmuş bir çocuk olarak hayal et. Hayat sana danışmadan seni bir savaşın içine atıyor. Muhtemelen yaşadığınız ülkenin doğal zenginlikleri fazla ya da Müslümansınız. Çok saçma değil mi adaletli bir dünyada zengin doğal kaynaklara sahip bir ülkenin ekonomik sıkıntı çekmesi beklenemez. İkinci şık Müslüman olmak... Müslümansanız eğer özgürlükleriniz kısıtlanıyor, yaşamsal haklarınız elinizden alınıyor. Adaleti hak edinmiş Müslümanlar neden adaletli olduğunu düşündüğümüz dünyada eziyet çekiyor. Bu denklem bize dünyanın adaletsiz olduğunu gösteriyor.

Dünya adaletinin en mağdurları ise masum çocuklardır. Bu çocuklar başta bahsettiğimiz özgür insanlar için ölüyorlar, aç kalıyorlar, işkence görüyorlar. Ama özgür insanlardan hizmetlerine karşılık küçük bir yardım görmüyorlar.

Sonları muhtemelen kendilerini denizde, enkazda veya bambaşka bir diyarda buluyorlar. Sessiz bir biçimde kimsenin umurunda olmadan...

Yavuz Selim ERDEM



SAVAŞIN ÇOCUKLARI

Sokak kalmamış koşup oynamaya
Çocuklar maruz kalmış yağın bombalara
Çığlılar eksilmiyor memleketin ortasında
Utan bu halinden utan be dünya

Günlerce aç susuz
Ayaklar çıplak, gözler uykusuz
Gökyüzü güneş olsa ne! Çocuklar mutsuz
Utan bu halinden utan be dünya

Bir memleket düşün camiler yıkılmış, okullar bomboş
Çocuklar hiçliğe itilmiş evler karanlık ve loş
Yerinde durma sende yardıma koş
Utan bu ettiklerinden utan be dünya

Medeni dünya göz yumdu bu zillete
Ses çıkarmadılar savaş denilen illete
Çocuklar terk edilmiş top ve gülleye
Utan bu halinden utan be dünya

Yavuz Selim TÜTÜNCÜ



Halep

Duyar mısın Halep'teki ıglıkları
Görür müsün oradaki acıları
Taşırdı denizi gözyaşları
Bilir misin olmayan vicdanları

Dinliyorum dünyanın sessizliğini
Çocukların ümitsizliğini
Gelir mi acep bir dost eli
Bekliyorum ellerim kelepçeli

Zihnim açık kafam düşlere dalıyor
Her bombayla bir umut patlıyor
Gözlerim yiğit mücahitleri arıyor
Ey ümmet uyan Halep yanıyor

Zincire vurdular ruhları
Geziliyor çocukların umutları
Bekliyor Halep Zehraları
Sabret bitiyor Halep'in acıları

Muharrem Yusuf Zorluer



KOLAYLIK ZORLUKLAR İÇİNDE

Elbette kolaylıklar zorluklarla beraberdir. Esasen kolaylıklar zorlukların aşılmasıyla elde edilen diploma niteliğindedir. Şu var ki bazen iç içe, girift bir ilişki bazen de süreç söz konusudur.

Yola çıkmadığınız sürece yol zorluktur. Yolculuğunuza devam ettiğiniz zaman aslında zorlukları da adım adım bir kenara bırakıyorsunuz demektir. Çıkmadığınız yolculuk yapmadığınız ödev gibi sırtınız da büyük bir yükür.

Yunus peygamber gibi yola tam anlamıyla sabır ve sebatla başlamadan yorulursanız o yol asla bitmeyecekmiş gibi gelir. Ama aslında Yunus peygamberin ‘bunlar adam olmaz’ dediği yer, bitiş noktasıydı ama fark edemedi, denize atılıp balığın karnında kendini bulmayınca. Oysaki Yunus peygamberin bittim dediği yermiş meğer zorlukların içinde yer alan kolaylık.

Bir başka açıdan bakılırsa kolaylık zorlu bir sürecin sonucudur. İbrahim peygamber ateşe atılmak gibi zorlu bir merhaleye gelmişken ateşin gül bahçesine dönüştürülmesi zorluk sonrası kolaylıkla ödüllendirilmez. Lakin işin hikmet boyutunda Hz İbrahim bile ateşin gül bahçesine dönüşeceğini bilmiyordu. Sadece rabbine teslim olmuştu. İşte imtihanda bilinmezlik ve sabır boyutu iç içe.

Şu halde zoru kolay kılmak ancak çalışmakla mümkündür. Allah’a teslim olup işi rabbine teslim etmekle mümkündür. Çünkü biz biliyoruz ki;

“Allah hiçbir kuluna taşıyamayacağı yükü yüklemez”(Bakara Suresi-286)

Esasen şunu iyi biliyoruz; en çok zorluklara düşen olan peygamberlerdir. Sabrın zirvesinde olmuşlardır. Nitekim sabır akla gelince ‘Allah’ım bize Eyüp sabrı ver!’ deriz.

Sabır, zorluklar için panzehirdir. Yalnız sabır demek sadece boyun eğmek demek değildir. Hiçbir şey yapmadan boyun büküp katlanmak hiç değildir. Asıl sabır, başımıza gelen bir olay karşısında dirençli olmak, bilinçli ve ferasetli bir şekilde maruz kaldığımız olay karşısında kendimizi geliştirmektir. Mevlana’nın ifadesinde olduğu üzere; ‘Sabır, kurtuluşun anahtarındır’ Sabır iki unsurdan oluşmaktadır. Bunlardan birincisi, *acele etmemek*, diğeri de sabredilecek durumlar karşısında *direnme*dir. Her iki durum da insanın tabiatına ağır gelen ve gerçekleştirilmesi kolay olmayan davranışlardır. Buna göre bir davranışın sabır olarak adlandırılabilmesi için bu iki şartın aynı anda o davranış içinde bulunması gerekmektedir. Dolayısıyla dışardan bakıldığında tepkisizlik eylemi içeren her davranışın sabır olarak nitelendirilemez. (Doç. Dr. Mehmet Demirci, Sabır, Basılmamış doktora tezi, s:2)

Ülkemizin içinden geçtiği sürece bakıldığında sabrın zirvesine doğru tırmandığımız günler geldi demektir. ‘Gecenin en karanlık anı sabaha en yakın andır’ ilkesiyle acele etmeden direncimizi yeni bir motivasyonla güçlendirmek gerek! Umutlarımızı taze ve canlı tutmak için gerekli bir tecrübeydir. Aslında biz bu tecrübeyi çok defa edindik. Fakat tarih tekerrürden ibaret deyip geçip gittik.

Tarihte anlı şanlı çok destan yazdık. Her bir destanımız yeni kahramanlar doğurdu. Her bir yiğit kendi destanını yazıp milletine ithaf etti. Aslında milleti ve geleceğimiz adına kendini feda etti. Ömer Halisdemirler, Fethi Sekinler... vb daha nice kahramanlar da tarihimizin şanlı sayfalarında yerlerini almaktadır.

15 Temmuz ihanet gecesini yaşadık. Birbiri arkasından gelen hain patlamalar masumları bir bir aldı götürdü. Modernizmin pençesine düşmüş gençliğimize ve zayıflamış olan ortak milli ve manevi duygularımıza şok etkisi yapmaktadır, bütün bunlar. Şer odaklarının planları milletimizi bölmek, parçalamak ve de önemlisi; yüzyıllardır İslam ümmetinin umudu haline gelmiş bu milleti ümmetin gözü önünde küçük düşürmek, yani İslam ümmetini umutsuz/lidersiz hale getirmektir.

Geriye dönüp baktığımızda görüyoruz ki, tüm bu saldırılar bize birbirimizi ve farklılıklarımızı sevdiren, hoşgörü iklimine sevk ederek bütünleşmemizi sağlıyor.

Unutmayalım ki, her bir olumsuzluk ya da zorluk mutlak surette bir eksikliğimizi giderip o alanda güçlenmemizi sağlamaktadır. Hani derler ya ‘Kötü komşu insanı ev sahibi yaparmış’ misali bu saldırılar ‘kim düşman kim dost’ onu iyice göstermiştir. Her bir saldırı aslında bir zaafımızı da giderme fırsatı vermiştir.

İşte bu nedenle diyoruz ki; Kolaylıklar zorluklarla beraberdir, ya da Zorluklardan sonra elbette kolaylıklar gelecektir.

“Elbette zorluğun yanında bir kolaylık vardır. Gerçekten, zorlukla beraber bir kolaylık daha vardır.” İnşirah suresi 5-6. Ayetleri okuruz geçeriz. Ancak arkasını okumuyoruz:

“Öyleyse, bir işi bitirince diğerine giriş ve içinden gelerek Rabbine yönel.” İnşirah suresi 7-8. Ayetler

Yani sabrın direnç yönüne dikkat çeker. Varsa zaaflarımızı ve zayıflıklarımızı giderip güçlendireceğiz. Durmak yok çalışacağız; bilimsel çalışmalar yapıp teknoloji üreteceğiz, sanayimizi ilerletip ekonomimizi güçlendireceğiz. Kısaca her alanda güçlü olmamız gerek!

Güçlü Müslüman zayıf Müslümandan daha üstündür, diyen peygamberimiz, her bir işin en iyisini yapmaya teşvik etmiştir. Bir zamanlar hayatı şiddet ve baskı altında geçen, büyük sıkıntı ve belalarla karşılaşan, hatta Medine yıllarının başında evlerinde bile düşman tehditlerinden endişe eden sevgili Peygamberimiz tarihin altın sayfalarında yerini alan ‘Adalet Medeniyetini’ tesis etmemiş miydi?

Sonuçta, karşılaşılan zorluklar yıldırılmayacak, korkutmayacak. Çünkü ‘İnanıyorsanız en üstün sizsiniz’ Ali İmran suresi 139. ayeti temel şiarımızdır. Yine inanıyoruz ki zafer bu zorlukları bertaraf edecek birliktelik ve her alanda bitmek bilmeyen çalışma azminde yatmaktadır!

Rüştü KÖSE

Kaybolan Çocuk

Güneş doğuyordu. Sabahın erken saatleriydi. Bakkal daha yeni açılıyordu. Manav usanmış bir halde yerdeki yaprakları ve dalları süpürüyordu. Dükkân bayırın aşağısında olduğu için ağaçlardan dökülen yapraklar, dallar dükkânın önüne yığılıyordu.

Bakkal: (Bu duruma gülerek)Kolay gelsin

Manav: (Güldüğünü görerek) Benim çırak şifayı kapmış.

Bakkal: Benim işim daha zor bu yaşıma geldim çalışıyorum. Gözlerim görmüyor, elim ayağım tutmuyor. Üstelik bir çırağım bile yok. Ne yapalım ekmek parası.

Manav: (Gözü karşıdaki büyük siyah binaya dalmıştı.)

Bakkal: (Bir müddet bekledikten sonra manava dokundu.)Ne oldu dalmışsın.

Manav: Büyük binada oturan Gül var ya.

Bakkal: Hangi Gül çıkaramadım.

Manav: Bizim Muhtar Kahraman'ın kızı.

Bakkal: (Kafasını sallayarak) He tamam tamam şimdi çıkardım muhtarın kızı.

Manav: İşte onun çocuğu dün kaybolmuş.

Bakkal: (Şaşırarak) Bizim buralarda böyle şeyler olmazdı. Biz çocukken gecelere kadar dışarıda oyun oynardık.

Manav: Haklısın ama olay başka türlü olmuş, bizim oğlanın anlattığına göre.

Bakkal: Ne dedi sizin oğlan.

Manav: (Yorulmuş bir sesle) Çocukla hep siyah menekşe diye dalga geçerlermiş. Çocukta etrafındakilere vurmaya başlamış. Bunu gören

tek gözü kör bir adam çocuğu kulağından tutup azarlamış. Çocuk öfkeyle oradan koşup gözden kaybolmuş. Diğer çocuklar evlerine dağılmış. Akşam on buçuk gibi çocuğun babası bize geldi. Telaşlıydı, oğlum burada mı, diye sordu. Bizde olmadığını söyledim. Adamın dizlerinin bağı çözüldü ir anda yere çöktü. Ben de adamı sakinleştirmeye çalıştım. Beraber sokak sokak çocuğu aramaya başladık. Ama nafile. Hemen gidip polise haber verelim, dedik. Ertesi sabah adamın evine gittim.

Bakkal: (Meraklı bir şekilde)Ee ne dedi adam?

Manav: Gittim ama evde bulamadım adamı. Bende telefon numarası yoktu arayamadım. (O sırada bir taksi arabanın önünde durdu. İçinden çocukla babası çıktı.)

Manav: (Adama ve çocuğa bakarak) Bir şey var mı ?

Adam: (Mutlu bir şekilde) Allaha şükür hiçbir şeyi yok.

Manav: Bizi korkuttun kerata. Bir daha kafana göre ortalıktan kaybolma. Başına bir şey gelebilirdi. (Çocuk başını önüne eğdi. Bakkal çocuğun başını okşadı.)

Bakkal: Biz çocukken böyle miydik?

Manav: Biz böyle davranmazdık. Arkadaşlarımızla uyumlu olurduk.

Bakkal: doğru dedin, zaman her şeyi değiştiriyor. Çocuklarımızı iyi terbiye etmeliyiz. Onlara yardımlaşmayı, saygıyı, sevgiyi aşılmalıyız.

Manav: (Süpürgeyi yerden alarak) Ben de işimin başına geçeyim. Çırak da yok zaten. Bütün işler bana kaldı. Hadi görüşürüz.

Bakkal: Selametele.

Ensar SAK

İnsan eşref-i mahlûkattır derdi babam

Bu sözün sözler içinde bir yeri vardı.

Sarı yapraklarla döşeli kaldırımlar henüz tenhalaşmış. Çıplak dallar, boş banklar, yalnızlık içinde kendime yer arayan yığınlar dolusu insan... Kendinden bihaber ruhlar, avareler. Onurlu bir sıfat: avare!

Derin bir soluk alış-verişi ve sonrasında gelen –aniden- kalkıp gitme isteği. Evet, evet gitmem lazım. “Bana müsaade lütfen.” Günler kısalıyor, insan daralıyor. Ruhu köreliyor. Kendini yitiriyor. Çözüm? Ben bilmiyorum ancak varlığından eminim. Körleşiyoruz. Gözlerimiz ışıktan değil karanlıktan kamaşıyor.

“Ben ne büyük bir dalgınlıkla bakmış olmalıyım ki hayata görmedim orada çinko damlar ve plastik sürahilerin tanrısını.”

Olduğum ile olmak istediğim yer ne zaman uyuştu en son? “Üstü kalsın.” Apartmanın siyah kapısı. Yine geldik. Gelmeli miydik? “Yerimi yadırgadım.” Kafamda bir tuğyan, kulağımda zihnimin derinliklerinden gelen feşfeşler. Kör burnum bir el mesafesindeki menekşenin kokusuna uzanamıyor. Acaba sıkıntı menekşede mi? Kendini mi saklıyor yoksa? Saygı duyulması gereken bir hareket eğer öyle yapıyorsa.

Beynim ağırlaştı. Hep oluyor bu. Bir çözüm bulmam lazım. Kafama –hatta bedenime- ağır gelen bir beyin taşımak beni zorluyor. Zor.

Elime kalem almayı sevmiyorum. Hariçten gazel ediyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Bunun da çözümünü bilmiyorum ancak kesin vardır. Çözümü kesin vardır. Çözümü olmasa böyle bir derdimiz de olmazdı.

Saniyeler, dakikalar, günler, -saatler (ki en önemlisi)- geçiyor.

‘hangi cisimdir açıkça bilmek isterim

Takvim yapraklarının arasını dolduran’

İyice yalancıya döndüm. Şair olup çıkacağım en sonunda. Şairlik ... Hafızanallah

Güllerim solmuş. Mevsimi geçti zaten. Yumuşacık yaprakları kurumuş. Bunu da kaynatıp ‘şifalı’ diye içsek mi?

Sıkıldım. Sahile çıkayım. En azından havadar. Sürekli aynı yerde bulunmak berbat bir şey. Keşke denizde bir dalga olsaydım. Sürekli hareket ederdim. Keyifli olsa gerek.

‘Yerimi yadırgadım

Yerim olmadı zaten bendi mezarımda başka’

Time to go: Gitme vakti. Ancak vedaları hiç beceremedim. Gereksiz bir prosedür gibi gelir. Gerçi bana herşey gereksiz bir prosedür gibi gelir.

Oldu mu? Hayır. Olacak mı? Bilmiyorum. Olmalı mı? Evet!

***‘var oldum kayrasıyla var edenin,
eşref-i mahlukat nedir
bildim’***

Ali Fuat KARAASLAN

ÂMİN

Kardeşliğin birliğin tükendiği dönem

Bize geldi haktan gönderilen o kişi

Çağırıldı herkesi yanına

Birlik beraberlik yolumuzdur bizim

Döndük Kabe'ye altımızda seccade

Yüreğimi verdim mürekkebe yazdı kağıda

Gül bahçesinde de birlik vardır

Kimi siyah, kimi beyaz

Söyleyeyim size benim sözüm şudur

Şimdi Allah sizi

Birlikte ve kardeşlikte imam gibi eylesin

Gelenler âmin demişti duaya

İçlerinde başladı yangın

Yıllar sonra, hepsi birer derviş, hoca, şeyh oldular

Anadolu'nun her yerine yayıldılar

Damla damla oldular en sonunda bir göl

Yıllar, yüzyıllar geçti belki aradan

Ama anlatılanlar silinmedi yürekten

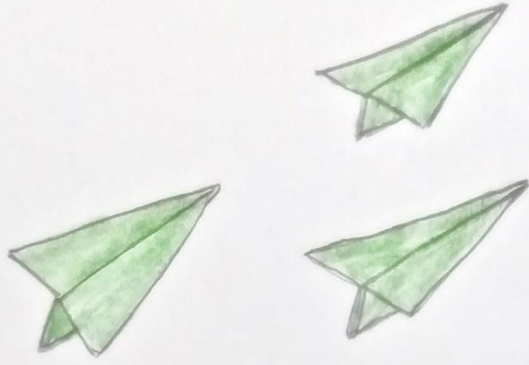
Yeşilin altında hala vardır

Bu duayı hatırlayanlar

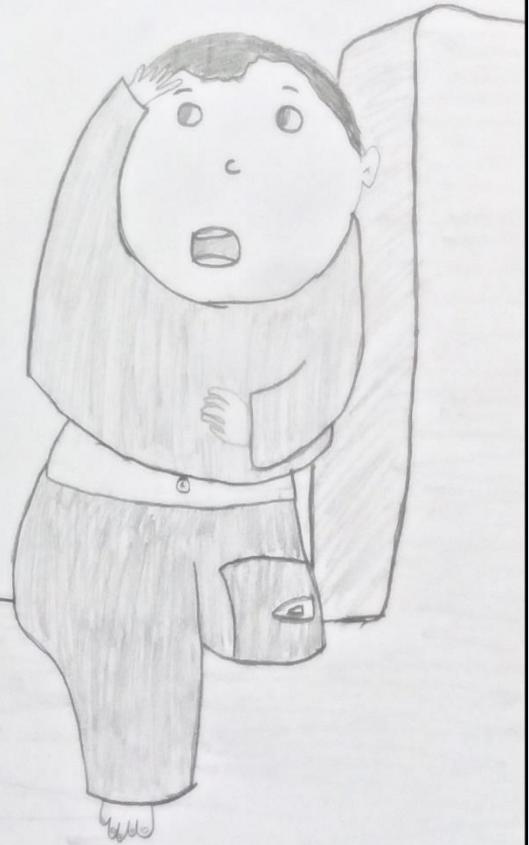
Her akla geldiğinde âmin derler



Fatih AKDAŞ

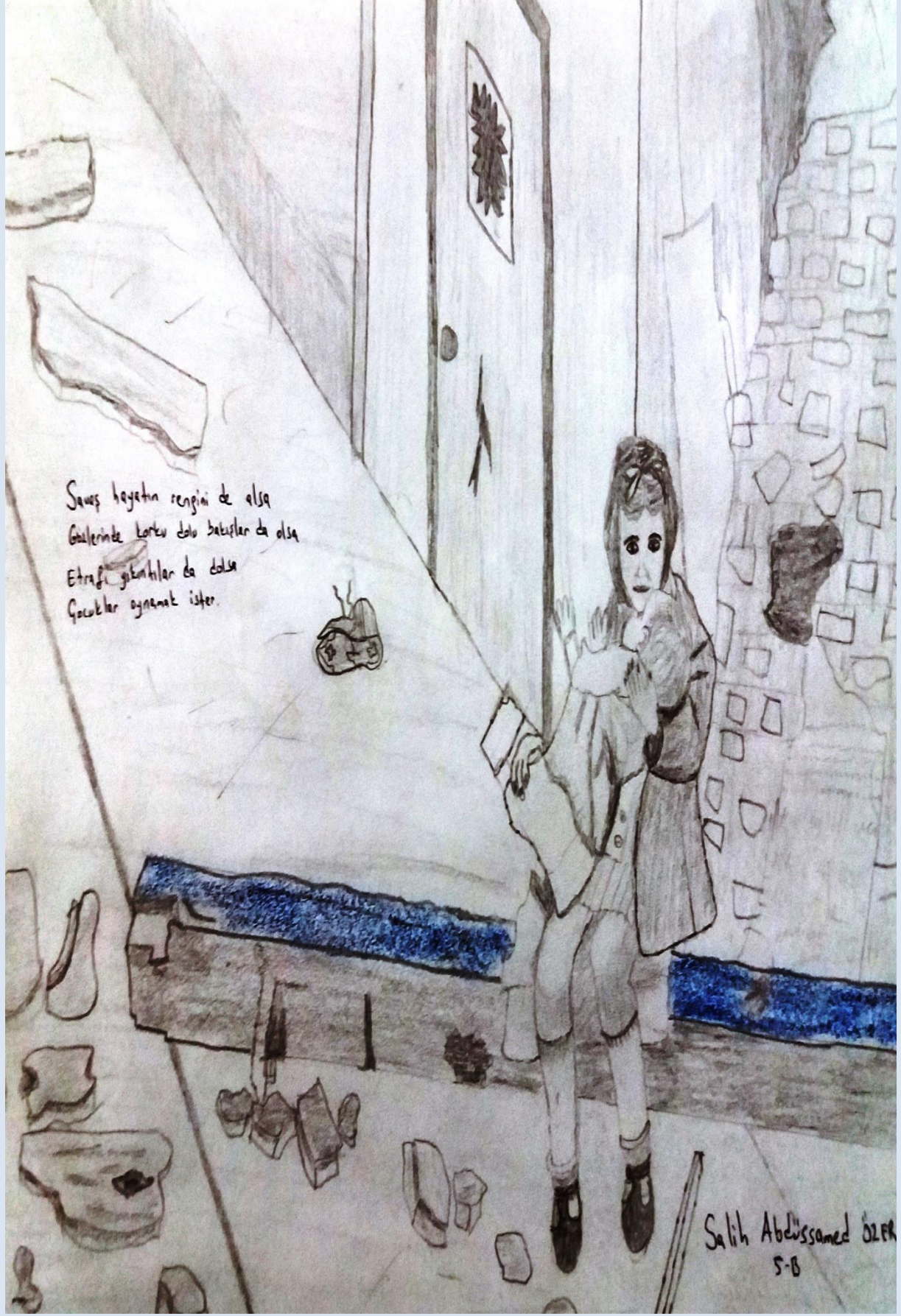


"Hiçbir çocuk
Savaş istemez
Bilir ki
O savaşın ilk günü
Çocukluğunun son günüdür."



Talha Aktaş

Talha
AKTAŞ



Savaş hayatın rengini de olsa
Gülerinde kareye dolu betisler de olsa
Etrafı çökenler de olsa
Çocuklar oynamak ister.

Salih Abdüssamed 0204
5-8



İnsanlar Yitik

Sineleri ile namluları bükten insanlar gördük her an. Ölümün, ölecek olmanın ancak sevinç vereceği insanlar gördük her yerde. Ve sineler, koca bir yuva oldu tüm insanlığın umutlarına. Gece aydınlandı şehitlerin kanları ile. Yitirdik. Canlarımızı yitirdik. Anlarımızı yitirdik. Kardeşlerimizi yitirdik. Fakat kaybettiklerimizle kazandık. Kaybettiklerimizin sayesinde kazandık. O'nun yardımı ile kazandık. Biz kazandık, çünkü mazlumun duası bizimleydi. Biz kazandık, çünkü annelerimizin duası bizimleydi. Biz kazandık, çünkü O'nun yardımı bizimleydi.

Her seferinde biz kazandık. Mayıslarda, irademiz darağacına çekilirken de biz kazandık, Eylülde 22 yaşında nişanımızdan ayrılırken de, 17 yaşımızda annemizden ayrılırken de biz kazandık. Şubatlarda 15 yaşında idamla yargılanırken de, başörtümüz yüzünden okuldan atılırken de, işkencelere alınırken de biz kazandık. El ele tutuşup inancımız, özgürlüğümüz ve insanlık için zincir olurken biz kazandık. Ve Temmuzlarda, tankların paletlerinin altına yatarken biz kazandık. Gökten yağmur gibi yağan bombaların arasında gazi olurken, şehitlere şahit olurken biz kazandık. Metrelerce uzaktan keskin nişancı mermisi ile vurulup da yere düşerken biz kazandık. Üzerimize iki tonluk bomba atılırken biz çoktan kazanmıştık. 33 kurşunla bedenimiz delik deşik edilirken, şehadet ile müjdelenirken biz çoktan kazanmıştık. Kazandık ve sahip çıktık. Vatanımıza, dinimize, irademize, toprağımıza, Uzak Asya'dan Afrika'ya kadar uzanan kardeşlerimizin umutlarına, Ardahan'dan Edirne'ye kadar uzanan çocuklarımızın geleceğine sahip çıktık...

Kahramankazan'da, darbecilere ait F-16'lar kalkamasın diye ekinlerini yakıp da; devletin kendisine verdiği tazminatı kabul etmeyen yiğitler işte bu toprağın gerçek sahipleridir. 16 yaşında, darbecilerin Boğaziçi Köprüsü'nde kurduğu barikatları yıkarken alınım çatından vurulup da şehit olan gençler, işte bu toprağın geleceğidir. 15 yaşında, memleketinden çalışmak için geldiği İstanbul'da şehit olan gençler, bu toprağın geleceğidir. 28 Şubat'ta, 15 yaşında, zulme direnip 15 Temmuz'da şehit olan ağabeylerimiz işte bizim örneğimizdir.

Peki ya, gördünüz mü çocuğunu evinde bırakıp da Gölbaşı'nda tepesine düşen tonlarca bomba ile şehit olan anneleri? Gördünüz mü köprüde, 2 metre mesafeden vurularak şehit olan muhtarları? Biz gördük ve şahit olduk. Şehitlerimizin şehitliğine şahit olduk. Zalimin zulmüne şahit olduk. Babaların oğullarını gömdüğüne şahit olduk. Çocukların anasız, babasız kaldığına ve suçlulara şahit olduk.

*Şühedâ gövdesi, bir baksana, dağlar, taşlar...
O, rükû olmasa, dünyâda eğilmez başlar,
Yaralanmış tertemiz alnından, uzanmış yatıyor,
Bir hilâl uğruna, yâ Rab, ne güneşler battıyor!*

Bu vatan, bu millet, bu ümmet tarihi boyunca bir savaşın içinde debelenmiş durmuş. Kimi zaman Berlin'den, kimi zaman Londra'dan, kimi zaman ise Washington'dan uzanan eller sürekli bu milletin huzurunu bozmak için çabalamış, kimi zaman başarılı olmuştur. Çoğu zaman ise zelil olmuş, yerin dibine girmiştir. Kaybetmeye mahkûm olanlar –her zamanki gibi- kaybetmiş, Hak ve halk ise –her zamanki gibi- kazanmıştır. Tarih boyunca böyle süregelen bir düzenden bizler eminiz. Bizler her zaman kazanacağımızdan eminiz. Lâkin onlar...

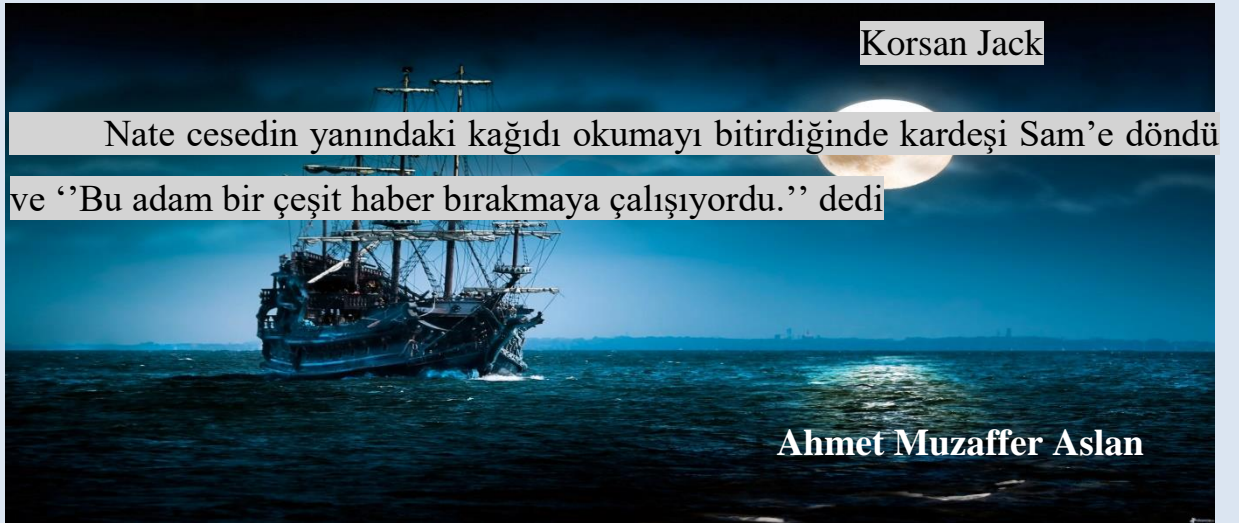
Onlar; kaybetmeye mahkûm kimseler olacaklar. Onlar bu dünyadan göçtükten sonra dahi kaybetmeye mahkûm kimseler olacaklar. Onlar lüks içinde sürdürdükleri rezil, rüsva hayatlarında boğularak kaybolacaklar. Taşlaşmış kalpleri bir mazlumun duası ile paramparça olacak. Yere düşen ince bir porselen gibi unufak olacak. Ve o mazlumun duası ile, ellerinde ne var ne yoksa kaybedecekler. Dolarlarını, zihinlerini yıkadıkları müritlerini, istihbarat örgütleri tarafından korunan korunaklı kalelerini, hiç ölmeyecekmiş gibi depoladıkları ne varsa hepsini kaybedecekler. Yanlarında götürebilecekleri tek şey mazlumun bedduası olacak. Kaybedecekler, yitirecekler, yerin dibine girecekler. Bütün zalimlerin akıbeti aynı olacak. 17 yaşındaki gençleri darağacına çekenin de sonu aynı olacak, 15 yaşındaki çocuğu alınının çatından vuran/ vurduranın da sonu aynı olacak.



Ali Fuat Karaaslan

Kayıp Hazine

“Takvimler 14 Ağustos 1648’i gösteriyordu. Henry Avery ve onun korsan tayfası günler hatta haftalardır uçsuz bucaksız denizlerde gidiyordu. Avery, bu yolculuğa elindeki 400 milyon dolar değerindeki hazinesini saklamak için girişmişti. Hazinesi onun adeta namusu gibiydi ve o da namusunu korumak istiyordu. Hedefleri kıyının uzağındaki bir adada küçük ve herkesten gizli bir şehir olan Libertalia idi. Haftalardır yolda olduğu için tayfada hafiften isyan belirtileri başlamıştı. Avery’nin bir isyan çıkar diye yüreği hopluyordu. En kısa mesafeden adaya varıldı. Gemiden indiğinde burnuna çok ağır bir leş kokusu geldi ama kokunun kaynağı belirsizdi. Yemek yapmak için kömürleri yakmaya başladılar. Yemek faslı bittiğinde tayfa, birbirine karışmış kumaşları yorgan haline getirerek uyudu. Sabah su kaynaklarına baktıklarında bulanıktı ama suyu içmek zorundaydılar. Yola koyuldular. Korsanlar kendi aralarında uzaktaki taş çıkıntılarını siperlere benzettiklerinden bahsederek yürüyordu. Sonunda Libertalia’ya vardıklarında hazineyi mahzen tarzı bir yere sakladılar. Tam olarak hatırlamıyorum fakat bir patlama oldu. Avery’in korsanları ile Thomes Tew’in korsanları birbirlerine saldırıyordu. En son Avery ve Tew kılıçlarını çekti ve birbirlerine doğru koşmaya başladı, ikisi de cansız bir şekilde orada yatıyordu. Mahzenden çıktım ve bu notu bırakıyorum umarım bu hazineyi bulmaya biri gelmez ve yaşadıklarımı yaşamaz.”



Kahraman Millet

İsyana karşı namusunu ortaya koyan Türk evlatları. Gün 15 Temmuz 2016 kömür kararı haberlerde isyan kokusu millet namusu için kalbini kabartmakta ve sipere inmektedir. Ortalık tank dolu, havada bir gürültü -aman Allah'ım nasıl bir gürültü- ortalık yiğit kokuyor ve haberlerde Cumhurbaşkanı'nın emri: Meydanlara inin. Milletın kafası karışık ve gözleri bulanık. Emri duyar duymaz meydanlardalar. Ne yiğitler doğdu bu akşam, ne tanklar devrildi. Bu darbe milletin namusuna bir darbe, bayrağına bir darbe idi ve kara gün yavaş yavaş aydınlanmaya başladı. Gözler bulanık, akıllar karışık. Bunu yapanların yaptıkları yanına kâr mı kalacaktı? Hayır, tabiki! Bunun cezası ne bu dünyada bitmeli ne de öbür dünyada. Tarih bu milleti tanıyacak ve onu tankların altına yatan millet diye hatırlayacak. Bu millet sizleri unutmayacak. Şühedalar yeriniz cennettir. Allah bir daha milletimize darbe yaşatmasın. Amin.

Mesut Erkul



Kara Elmas

Yine bir gün başlamıştı, bir his vardı içinde sanki kalbi sıkışıyor, ruhu gömülüyordu. İstemeye istemeye kahvaltıya oturdu. Yine işe gitmek zorundaydı. Ama olmuyordu, gitmek istemiyordu, mecbur olmasa... Ailesi için, geleceği için mecbur olmasa... Hazırlıklarını yapıp yola koyuldu. İçeri girdiği zaman o kömürün kara rengi, kül gibi burnu yakan kokusu hem yaşadığı kötü şeyleri anımsatıyor hem de daha kötülerini olacakmış hissi uyandırıyor. Bu hal böyle devam etti, çalışıyordu. Bir an dilinin, damağının kurduğunu fark etti. Hem dinlenmek hem de bir su molası vermek için kenara çekildi. Kenarda otururken birden ortalık karışmaya başladı. Alt taraftan yardım çığlıklarına benzettiği bulanık sesler işitmeye başladı. Başındaki amirler isyan ediyordu. Ama anlayamadı bir türlü. Heyecanlandı, yer sallanıyordu, yukarıdaki direklerden bir kaç tanesi de yere düşünce, hemen bulduğu ilk yere siper almaya çalıştı. Yüreği heyecandan mı korkudan mı kabarıyordu? Halsizleşti iyice ve sonrasında hafif bir uyku... Bir an uyandı, aradan birkaç saat geçmişti. Yukarıdan kurtarma ekiplerinin sesleri geliyordu. Anladı ki haber tez ulaşmış, kurtulacağını anladı. Sonra aniden bir ses duydu eşi seslendi "Kalk işe geç kalacaksın" **Halil Tuğ**





Kutlu Bir Yolda Kutlu Bir Yolculuk

“Çalış, oyna, eğlen, boş ver, kazan, yarış, ye, vur, tut, bastır, ez, yok et, çalış, oyna, boş ver. Sana gıpta ediliyor!”

Mustafa Kutlu'nun hikayeciliği/ edebiyatı evvela hayatı çepeçevre sarmalıyor. Fakat, bizim ve Mustafa Kutlu'nun mahiyetini kavramaya çalıştığı hayat tam olarak nedir?

Hayat; bir amaç üzerine, uğrunda özverili davranabileceğimiz zaman(lar)ın bütünüdür. Peki, Mustafa Kutlu' hikâyelerinde zaman yekpare midir, yoksa parçalara ayrılmış bir mefhum mudur? Aslında bana göre Mustafa Kutlu'nun hikayelerinde zaman insanın içinde daraltılmış, yani; insanın kendisinin kısıtladığı, verimli olma ihtimaline sahip yekpare olarak tanımlanmış bir kavramdır. Çünkü bir olayı yaşadktan sonra o olay bizim aklımızdan gitmiyor. İşte bu nedenle zaman yekparedir. Ve bu bütün içerisinde kendini kaybeden insan zamanını ziyan etmiş insandır. Çünkü ne ona verilen zamanın kıymetini bilmiş ne de zaman sayesinde eline geçenlerin mahiyetini kavramıştır.

Zamanı idrak etmek evvela mekân ve eşyayı idrak etmektir. Buna örnekle Mustafa Kutlu'nun eserlerindeki öne çıkan karakterlerin hayatın olağan akışının devam etmesini engellemeyenlerini bir yana bırakırsak bu doğallığı bozan karakterlerden de söz edebiliriz. Ancak öncelikle doğallığı bozmayan bir karakterle başlayalım. Mesela BU BOYLEDIR adlı kitabında MK son bölümünde adeta zaman durmuş da insanlar o yekpare bütün içerisinde kayboluyormuş gibi anlatıyor bize hikayeyi. İnsanlar o anda mekan ve eşyayı anlamıyor sadece olaya yoğunlaşıyor gibi anlatmakta MK. Bunu şuradan anlayabiliriz ki ; Cumaya yetişmeye çalışan bir karakter var Yokuşa Akan Sular kitabında. Kendini tamamen mekan ve eşyaya veriyor. O an bana göre her şeyi tanımlıyor. Etrafında gözlemler yapıyor. Varsayımlarla fikirlerini destekliyor. Ve bundan mütevellit zamanı gayet verimli kullanıyor. İşte bu karakter - kitabın ortalarında- kendisinden çok iyi bahsedemeyeceğimiz Engin.

Hamza Özdemir

Modernleşme İçerisinde Din-İnsan ‘Bu Böyledir-Yoksulluk İçimizde’

Din insani bir ihtiyaçtır. Bu sebeple her toplum bir dine mensuptur. Çünkü din insanın sıkıntılı anlar hayata karşı yaslandığı bir dayanaktır. Mustafa KUTLU içinde din bir kurtuluş, sığınaktır. Bunu birden fazla kitabında sunan Mustafa KUTLU dinin modernite içerisinde yaşanmadığını haykırıyor.

Mustafa KUTLU' ya göre modernite etkisindeki insanlar dinini tam yaşamıyor. Örneğin; Yokuşa Akan Sular adlı eserinde fabrikada çalışan insanlar çalışma saatleri nedeniyle namazlarını bir-iki istisna dışında eda edemiyorlar. Bir diğer örnek; Bu Böyledir adlı eserinde ise moderniteye ait düzen bizi öyle koşturuyor ki, sanki hipnoz olmuşçasına. Yani günde beş vakit gelen kurtuluş çağrısını bile duymuyor. Gerçekten de insanlar beş vakit okunan ezanın kaçını duyuyor? Zaten modernitenin esiri bir insan bunun birini uykuda duymuyor. Bunun sebebi olarak ise Mustafa KUTLU 'Bu Böyledir' de 'ampul geldi ne geceler gece ne gündüzler gündüz' diyerek dile getiriyor. Mustafa KUTLU modernite insanının vakitsizliğini de dile getiriyor.

Mustafa KUTLU' ya göre insanların dinini tam yaşamadığının bir diğer örneği ise; Yoksulluk İçimizde eserinde defalarca Süheyla'ya 'Ben Müslüman olduktan sonra...' şeklinde cümleler kurdurarak bazı kişilere eleştiri yapmıştır. Burada eleştirdiği nokta Müslüman olduğunu ifade edip İslam'ın beş farzından habersiz yaşayanlara...

Mustafa KUTLU' nun karşı çıktığı bir diğer nokta ise; bu beş farzı hakkı ile yerine getirmeyenlere. Bu Böyledir eserinde Rafet Efendi' nin namaz esnasında içinden dünyanın işlerini organize ettiğini görüyoruz.

Murat Papoğlu

AŞAĞIDAKİ SORULARI CEVAPLAMAYINIZ, DÜŞÜNÜNÜZ!

Necip Fazıl hepimizin malumu, ömrünün büyük bir kısmında insanları doğru yola çağırmayı kendisine amaç edinmiş büyük bir sanat ve fikir adamı. Mekânı cennet olsun, Allah ruhunu şad etsin.

Aşağıdaki şiiri okuyunuz ve sorulan sorulara cevap vermeyerek, cevapları düşününüz.

O ERLER Kİ...

O erler ki, gönül fezasındalar,
Toprakta sürünme ezasındalar.

Yıldızları tesbih tesbih çeker de,
Namazda arka saf hizasındalar.

İçine nefis sızan ibadetlerin,
Birbiri ardınca kazasındalar.

Günü her dem dolup her dem başlayan,
Ezel senedinin imzasındalar.

Bir an yabancıya kaysa gözleri,
Bir ömür gözyaşı cezasındalar.

Her rengi silici aşk ötesi renk;
O rengin kavuran beyzasındalar.

Ne cennet tasası ve ne cehennem;
Sadece Allah'ın rızasındalar.

1983 Necip Fazıl Kısakürek



Şiiri okuyan orta yaş grubu hemen ezgiyi hatırlayacaktır. Bilmeyenler için “Bakınız: YouTube” Şimdi sorulara geçelim.

1. Kaçımız geceleyin gökyüzündeki yıldızları seyredip de Yaratıcımıza şükr-ü senada bulunuyoruz?
2. Kaçımız devamlı cemaatle namaz kılmak için değil ön saf, arka saf için camiye koşuyoruz?
3. Kaçımız içine nefislerimizin sızdığı, riya dolu ibadetlerimiz için kaza ibadeti yapıyoruz?
4. Kaçımız ezelde verdiğimiz söz için çalışıyoruz?
5. Kaçımız bakmamamız gereken yerlere baktığımızda gözy aşı döküp tövbe edip af diliyoruz?
6. Kaçımız cennet veya cehennemi düşünmeden yaptığımız tüm işlerde Allah rızasını gözetiyoruz?

Eminim hepimizin bu sorulara verecek bir cevabı mutlaka vardır ve olmalıdır da. Hoşça! kalın ve derin düşüncelere dalın. Yaradılışımızın gayesini unutmayın...

Kadir GEÇİCİ

Sızı

İçimde inceden bir sızı

Menzilsiz.

Sığınacak ne bir limanı var

Ne bir kıyısı.

Sahipsiz.

Nazar etsen belki

Kesilecek hızı.

Bilinçsiz.

Uzun suallere çoktur

Kısa cevabı.

Sebepsiz.

İçimde inceden bir sızı

Sızmaya razı.

Sensiz.

Ali Taşkı





24 Kasım Öğretmenler Günü programımız



Safranbolu gezimiz



2016-2017 eğitim öğretim yılında okuyacağımız kitaplar



Okul Ziyaretleri



Tohum saç, bitmezse toprak utansın!
Hedefe varmayan mızrak utansın!

(Necip Fazıl Kısakürek)



1. Dönem Karne Törenimiz



Kuran'ı Kerim yarışması üçüncülüğü, Gel Bir De Bana Sor Söyleşileri, Bey'tül Hikme Sohbetleri



Yazar-Okur Buluşmaları, Futbol Turnuvaları, Seminer ve Konferanslar



OLMETSAN METAL

İNŞ. TEKS. UNLU MAM. SAN . TİC. LTD. ŞTİ.



Arslanbey Mah. Ülker Sok. No. 148 Kartepe-KOCAELİ

0 262 351 25 20 - 0 262 335 10 050 info@olmetsanmetal.com

 **Sar Cam**[®]



Farklı Tasarımlar Yeni Nesil Camlar
Karadenizliler Mah. Barbaros Cad. no:6
Başiskele / KOCAELİ
+90 262 349 23 14
info@sar-cam.com.tr

Karabaş Mah. Cengiz Topel Cad. 22/b İzmit
0262 332 13 98
0262 332 13 97



 **Sofram Pide Bank** 

GENÇLİĞE HİTABE

Bir gençlik, bir gençlik, bir gençlik...

"Zaman bendedir ve mekân bana emanettir! " şuurunda bir gençlik...

Devlet ve milletin büyük çapa ermiş yedi asırlık hayatında ilk ikibuçuk asrını aşk, vecd, fetih ve hakimiyetle süsleyici; üç asrını kaba softa ve ham yobaz elinde kenetleyici; son bir asrını, Allah'ın Kur'an'ında "belhüm adal" dediği hayvandan aşağı taklitçilere kapırcı; en son yarım asrını da işgal ordularının bile yapamayacağı bir cinayetle, Türkü madde plânında kurtardıktan sonra ruh plânında helâk edici tam dört devre bulunduğunu gören... Bu devirleri yükseltici aşk, çürütücü taklitçilik ve öldürücü küfür diye yaftalayan ve şimdi, evet şimdi... Beşinci devrenin kapısı önünde dimdik bekleyen bir gençlik...

Gökleri çökertecek ve yeni kurbağa diliyle bütün "dikey"leri "yatay" hale getirecek bir nida kopararak "Mukaddes emaneti ne yaptınız?" diye meydan yerine çıkacağı günü kollayan bir gençlik...

Dininin, dilinin, beyninin, ilminin, ırzının, evinin, kininin, öcünün davacısı bir gençlik...

Halka değil hakka inanan, meclisinin duvarında "hakimiyet hakkındır" düsturuna hasret çeken, gerçek adaleti bu inanışta ve halis hürriyeti hakka kölelikte bulan bir gençlik...

Emekçiye "benim sana acıdığım ve yardımcı olduğum kadar sen kendine acyamaz ve yardımcı olamazsın! Ama sen de, zulüm gördüğün iddiasıyla, kendi kendine hakkı ezmekte ve en zalim patronlardan daha zalim istismarcılara yakarı kaptırmakta başıboş bırakılamazsın! ", kapitaliste ise "Allah buyruğunu ve resul ölçüsünü kalbinin ve kasanın kapısına kazımadıkça serbest nefes bile alamazsın!" ihtarını edecek... Kökü ezelde ve dalı ebede bir sistemin aşkına, vecdine, diyalektikliğine, estetikliğine, irfanına, idrakine sahip bir gençlik...

Birbuçuk asırdır yanıp kavrunan, bunca keşfine ve oynacağına rağmen buhranını yenemeyen ve kurtuluşunu arayan batı adamının bulamadığını, türkün de yine birbuçuk asırdır işte bu hasta batı adamında bulduğunu sandığı şeyi, o mübarek oluş sırrını çözecek ve her sistem ve mezhep, ortada ne kadar hastalık varsa tedavisinin ve ne kadar cennet hayali varsa hakikatinin islâm'da olduğunu gösterecek ve bu tavırla yurduna islâm âlemine ve bütün insanlığa numunelik teşkil edecek bir gençlik...

"Kim var!" diye seslenilince, sağına ve soluna bakmadan, fert fert "Ben varım!" cevabını verici,

her ferdi "Benim olmadığım yerde kimse yoktur!" duygusuna sahip bir dava ahlakını pırıldatıcı bir gençlik...

Can taşıma liyakatini, canların canı uğrunda can vermeyi cana minnet sayacak kadar gözü kara ve o nisbette strateji ve taktik sahibi bir gençlik...

Büyük bir tasavvuf adamının benzetişiyile, zifiri karanlıkta ak sütün içindeki ak kılı farkedecek kadar gözü kin bir gençlik...

Bugün, komik üniversitesi, hokkabaz profesörü, yalancı ders kitabı, çıkartma kağıdı şehri, muzahrafat kanalı sokağı, fuhş albümü gazetesi, şaşkına dönmüş ailesi ve daha nesi ve nesi, hasılı, güya kendisini yetiştirecek bütün cemiyet müesseselerinden aldığı zehirli tesiri üzerinden silkip atabilecek, kendi öz talim ve terbiyesine, telkin ve telbiyesine memur vasıtalara kadar nefsini koruyabilecek, tekbaşına onlara karşı durabilecek ve çetinler çetini bu işin destanlık savaşını kazanabilecek bir gençlik...

Annesi, babası, ninesi ve dedesi de içinde olsa gelmiş ve geçmiş bütün eski nesillerden hiç birini beğenmeyen, onlara "siz güneşi ceketinizin astarı içinde kaybetmiş marka müslümanlarınsınız! Gerçek müslüman olsaydınız bu hallerden hiçbiri başımıza gelmezdi!" diyecek ve gerçek müslümanlığın "ne idüğü"nü ve "nasıl"ını gösterecek bir gençlik...

Tek cümleyle, Allah'ın, kâinatı yüzü suyu hürmetine yarattığı sevgilisinin âlemleri manto gibi bürüyen eteğine tutunacak, o'ndan başka hiçbir tutamak, dayanak, sığınak, barınak tanımayacak ve o'nun düşmanlarını ancak kubur farelerine denk muameleye lâyık görececek bir gençlik...

Bu gençliği karşımda görüyorum. Maya tutması için otuz küsur yıldır, devrimbaz kodamanların viski çektiği kamıştan borularla ciğerimden kalemime kan çekerek yırttığım, kıvrandığım ve zindanlarda çürüdüğüm bu gençlik karşısında uykusuz, susuz, ekmezsiz, başımı secdeye mihlayıp bir ömür Allah'a hamdetme makamındayım. Genç adam! Bundan böyle senden beklediğim, manevi babanın tabutunu musalla taşına, anadolu kıtası büyüklüğündeki dava taşına da gedigine koymandır.

Surda bir gedik açtık; mukaddes mi mukaddes!
Ey kahbe rüzgâr, artık ne yandan esersen es!..

Allah'ın selâmı üzerine olsun!

Checip Fazıl